

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

27 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judcătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 martie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2015, declarat de avocatul Corneliu Chisilița în numele lui

Manjara Alexandr Nicolai, născut la 30 noiembrie 1959, originar Ucraina, regiunea Poltava și domiciliat mun. Chișinău, str. V. Alecsandri, 101, ap 10.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 30.05.2013 - 24.03.2015;

Instanța de apel: 24.06. - 25.09.2015;

Instanța de recurs: 26.04. - 27.09.2016.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 martie 2015, procesul penal intentat în baza art. 193 Cod penal în privința lui Alexandr Manjara, a fost încetat, cu liberarea acestuia de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că inculpatul A. Manjara în scopul desfășurării activității SRL „Versal” cu genul de activitate „prestări servicii alimentație publică” în spațiul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața de 88,9 m², număr cadastral 010020610301261, știind cu certitudine, că a) conform procesului-verbal nr.175-1283,1284/12 din 10 ianuarie 2013 privind transmiterea bunurilor a fost efectuată evacuarea lui A. Manjara, V. Manjara și altor persoane din imobilul nominalizat, cu instalarea grătiilor metalice la ambele intrări în încăperea, b) în conformitate cu încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 08 februarie 2013 s-a respins cererea lui V. Manjara și A. Manjara cu privire la suspendarea executării hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 iulie 2012, menținută prin decizia Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2012 în partea transmiterii în posesia creditorilor E. Sergunin și A. Torgun a încăperii nelocative amplasate pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu

suprafața 88,9 m², număr cadastral 010020610301261 și c) conform încheierii Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 21 februarie 2013 s-a respins contestația depusă de V. Manjara împotriva procesului-verbal privind transmiterea bunului și evacuarea persoanelor din 10 ianuarie 2013, procedura executorie nr. 175-1283, 1284/12, în perioada de la 10 ianuarie 2013 pînă la 24 februarie 2013 în condiții nestabilite de organul de urmărire penală, cu mijloace tehnice special adaptate a deteriorat grațiile amplasate la intrarea în spațiul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața 88,9 m², număr cadastral 010020610301261, în care a pătruns ocupîndu-l sub forma amplasării unității comerciale de alimentație publică pînă la 24 februarie 2013, cînd a fost depistat de către reprezentantul proprietarei S. Kurtova, E. Sergunin.

Ulterior, A. Manjara, cunoscînd despre existența procesului-verbal și hotărîrilor judecătorești enumerate supra, suplinite de încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 04 aprilie 2013, prin care recursul declarat de către A. Manjara și V. Manjara împotriva deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2012 prin care a fost menținută hotărîrea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 25 iulie 2012, s-a considerat inadmisibil, și fiind de mai multe ori preîntîmpinat de către reprezentantul proprietarei S. Kurtova, E. Sergunin, precum și de executorul judecătoresc M. Romaliischi, despre ilegalitatea aflării în imobilul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața 88,9 m², numărul cadastral 010020610301261, a ignorat, continuînd ocuparea încăperii menționate, unde societatea gestionată de către A. Manjara, SRL „Versal” prestează servicii de alimentație publică.

3. Avocatul Chisilița Corneliu în numele inculpatului Alexandr Manjara, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare.

În susținerea apelului, apărarea a invocat, că cauza penală în privința lui A. Manjara, a fost pornită cu încălcarea normelor procedural penale, deoarece lipsea plîngerea victimei, or, procesul penal a fost pornit în baza plîngerii martorului E. Sergunin, care avea procură din 16 ianuarie 2013 care nu prevede reprezentarea părții vătămate S. Kurtova în procesul penal respectiv, ulterior, pe parcursul urmăririi penale, apărînd și procura din 26 martie 2013 și plîngerea depusă la Inspectoratul de poliție a părții vătămate S. Kurtova fără semne de înregistrare la IP Centru, mun. Chișinău.

La fel, apelantul a mai menționat, că în motivarea sentinței, prima instanță intenționat a denaturat probele acuzării, adăugînd declarații pe care nu le-a dat partea vătămată și înscrisuri care nu există, fapte esențiale la stabilirea calificării acțiunilor inculpatului, mai mult, declarațiile părții vătămate S. Kurtova și ale martorului E. Sergunin sunt denaturate și contradictorii.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2015, a fost respins apelul apărării, cu menținerea sentinței fără modificări.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în

ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului A. Manjara în baza art. 193 Cod penal, iar în temeiul art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind încetat procesul penal.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului A. Manjara în baza art. 193 Cod penal, s-a confirmat prin declarațiile părții vătămate S. Kurtova; martorului E. Sergunin, M. Romaliischi; hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 iulie 2012 (f.d. 70-74, vol. I); decizia Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2012 (f.d. 76-81, vol. I); încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 08 februarie 2013 (f.d. 85-88, vol. I); încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 04 aprilie 2013 (f.d. 111-114, vol. I); încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 februarie 2013 (f.d. 99-102, vol. I); procesul-verbal nr. 175-1283, 1284/12 din 10 ianuarie 2013 (f.d. 83, vol. I); contractul de vânzare-cumpărare din 16 ianuarie 2013 (f.d. 84-85, vol. I); extrasul din Registrul Bunurilor Imobile (f.d. 54, vol. I).

În ce privesc declarațiile inculpatului A. Manjara, instanța de apel le-a considerat ca o metodă de apărare.

În continuare, instanța de apel, la critica apelantului în ce privește legalitatea pornirii procesului penal, a reținut, că conform materialelor cauzei penale, la 16 ianuarie 2013, S. Kurtova a eliberat o procură generală nr. 109 din 16 ianuarie 2013 pe numele lui E. Sergunin, autentificată notarial de către notarul public E. Berghii, prin conținutul căreia împuternicește pe E. Sergunin să-i reprezinte interesele inclusiv în toate organele competente de stat și în organele administrației publice locale, instituții, organizații și subdiviziunile lor etc (f.d. 13, vol. I).

Avînd la bază împuternicirile menționate, E. Sergunin a depus plîngere la IP Centru, mun. Chișinău care a fost înregistrată la 31 martie 2013 sub nr. 2527, în care descrie amănunțit încălcările admise de către A. Manjara, care împiedică buna exploatare de către proprietari a bunului imobil amplasat pe adresa mun. Chișinău, str. Ștefan cel Mare, 64, totodată, solicitînd pornirea procesului penal în privința lui A. Manjara în baza art. art. 179, 193 Cod penal (f.d. 6, vol. I).

Ulterior, de către IP Centru, mun. Chișinău a fost întocmit procesul-verbal de sesizare despre săvîrșirea sau pregătirea pentru săvîrșirea infracțiunii din 12 martie 2013, prin care E. Sergunin împuternicit prin procura din 16 ianuarie 2013, în interesele lui S. Kurtova a oferit explicații pe baza plîngerii înaintate, solicitînd tragerea la răspundere penală a lui A. Manjara (f.d. 5, vol. I).

În această ordine de idei, instanța de apel a conchis, că cauza penală în privința lui A. Manjara în temeiul art. 193 Cod penal, a fost pornită legal și întemeiat în baza plîngerii înaintate de către E. Sergunin, care era împuternicit de către partea vătămată S. Kurtova în baza procurii din 16 ianuarie 2013.

În final, instanța de apel, făcînd referire la dispozițiile art. 332 alin. (1) Cod de procedură penală, precum și ale art. art. 6 alin. (2), 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, a

statuat, că prima instanță corect a ajuns la concluzia că termenul prescripției tragerii la răspundere penală a lui A. Manjara a expirat, fapt pentru care a fost liberat de răspundere penală cu încetarea procesului penal.

5. Avocatul Corneliu Chisilița în numele inculpatului Alexandr Manjara, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În susținerea recursului apărarea a invocat motive similare din cererea de apel, și anume: a) încălcarea normelor procedural penale la etapa pornirii urmăririi penale, care se manifestă prin satisfacerea cererii unei persoane neîmputernicite, b) nu au primit apreciere corespunzătoare declarațiile părții vătămate S. Kurtova în raport cu declarațiile martorilor E. Sergunin și M. Romaliischi, c) lipsesc probe directe care demonstrează vinovăția inculpatului.

În acest context, apărarea a menționat, că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și anume, că prima instanță a denaturat declarațiile părții vătămate în favoarea acuzării, invocând în acest sens critica pe marginea semnelor de hotar (gratiile), care de fapt nu au existat, nefiind instalate la momentul procurării imobilului, or, instanța de apel a denaturat atât declarațiile părții vătămate adăugând sintagma „gratiile s-au instalat recent”, cât și procesul-verbal nr. 175-1283, 1284/12 din 10 ianuarie 2013 privind transmiterea bunurilor, adăugând sintagma „cu instalarea gratiilor metalice la ambele intrări în încăpere”.

Astfel, avînd în vedere circumstanțele redade supra, apărarea opinează pentru faptul, că declarațiile părții vătămate, care susține, că *gratiile nu au fost instalate la momentul procurării imobilului 16 ianuarie 2013*, se combat cu declarațiile martorilor E. Sergunin, M. Romaliischi, care susțin, că gratiile au fost instalate la 10 ianuarie 2013.

La fel, apărarea a adăugat, că instanțele de fond, pe baza declarațiilor martorului E. Sergunin, greșit au constatat că bunul imobil a fost ocupat anume de A. Manjara, în cazul în care din declarațiile martorului vizat rezultă, că venind la încăperea nelocuibilă, acesta a depistat, că inculpatul nu se afla pe loc.

6. Asupra recursului declarat de apărare a depus referință procurorul, solicitînd respingerea acestuia, deoarece motivele invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală.

7. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, analizînd legalitatea și temeinicia hotărîrilor recurate prin prizma cazurilor de casare invocate, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit căruia instanța de recurs examinează cauza numai în limitele motivelor de casare prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului, Colegiul penal lărgit, reține că recursul declarat de avocatul Corneliu Chisilița urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecînd recursul și constatînd existența temeiurilor prevăzute la art. 390 Cod de procedură penală, poate pronunța o hotărîre de achitare.

Or, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

Conform art. art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală.

Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea sau respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Analizând hotărârile atacate, Colegiul constată că ambele instanțe au comis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, avînd consecință pronunțarea unei sentințe de încetare a procesului penal intentat în privința lui A. Manjara în baza art. 193 Cod penal, cu liberarea de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală, menținută de instanța de apel, situație care atrage după sine încălcarea esențială a art. 6 din CțEDO, - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa, (...)”.

În acest aspect, Colegiul lărgit va statua și asupra respectării prevederilor art. 1 alin. (3) Cod de procedură penală, care, referindu-se la scopul procesului penal, stipulează că organele de urmărire penală și instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încît nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Curtea Europeană, în cauza „Prince Hans-Adam II de Liechtenstein c/Allemagne din 12 iulie 2001”, a menționat că statele semnatare și-au asumat obligații de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenție să fie **concrete și efective, nu teoretice și iluzorii**, iar cele cuprinse în art. 6 au tocmai acest scop: efectivitatea dreptului la un proces echitabil, impunîndu-se statelor o obligație de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare și a mijloacelor necesare – realizării acestei obligații.

Conform art. 52 Cod penal, se consideră componentă de infracțiune totalitatea semnelor obiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă.

Lipsa unei părți componente ale infracțiunii echivalează cu lipsa elementelor constitutive a infracțiunii, iar în condițiile când din învinuirea adusă lipsesc caracteristici care sunt obligatorii pentru componenta de infracțiune, instanța de judecată va ajunge la concluzia de a pronunța o hotărîre de achitare în privința persoanei puse sub învinuire.

Statuînd pe soluția primei instanțe care a liberat de răspundere penală inculpatul A. Manjara, considerîndu-l persoană în acțiunile căruia sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal, instanța de apel în opinia Colegiului penal, pripit a menținut soluția vizată supra, ori, în

situația liberării de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală, se întrunește situația unei persoane vinovate, infracțiunea fiind realizată în toate trăsăturile sale esențiale, fapt care nu este incident în speța deferită judecării.

Colegiul penal lărgit enunță că, de către organul de urmărire penală, conform ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului (f. d. 156-157, 163-168, vol. I), inculpatul A. Manjara a fost învinuit că, în scopul desfășurării activității SRL „Versal” cu genul de activitate „prestări servicii alimentație publică” în spațiul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața de 88,9 m², număr cadastral 010020610301261, știind cu certitudine, că *a) conform procesului-verbal nr. 175-1283,1284/12 din 10 ianuarie 2013 privind transmiterea bunurilor a fost efectuată evacuarea lui A. Manjara, V. Manjara și altor persoane din imobilul nominalizat, cu instalarea grătilor metalice la ambele intrări în încăpere, b) în conformitate cu încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 08 februarie 2013 s-a respins cererea lui V. Manjara și A. Manjara cu privire la suspendarea executării hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 iulie 2012, menținută prin decizia Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2012 în partea transiterii în posesia creditorilor E. Sergunin și A. Torgun a încăperii nelocative amplasate pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața 88,9 m², număr cadastral 010020610301261 și c) conform încheierii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 21 februarie 2013 s-a respins contestația depusă de V. Manjara împotriva procesului-verbal privind transmiterea bunului și evacuarea persoanelor din 10 ianuarie 2013, procedura executorie nr. 175-1283, 1284/12, în perioada de la 10 ianuarie 2013 până la 24 februarie 2013 în condiții nestabilite de organul de urmărire penală, cu mijloace tehnice special adaptate a deteriorat grățile amplasate la intrarea în spațiul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața 88,9 m², număr cadastral 010020610301261, în care a pătruns ocupându-l sub forma amplasării unității comerciale de alimentație publică până la 24 februarie 2013, când a fost depistat de către reprezentantul proprietarei S. Kurtova, E. Sergunin.*

Ulterior, A. Manjara, cunoscând despre existența procesului-verbal și hotărârilor judecătorești enumerate supra, suplinite de încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 04 aprilie 2013, prin care recursul declarat de către A. Manjara și V. Manjara împotriva deciziei Colegiului civil al Curții de Apel Chișinău din 13 noiembrie 2012 prin care a fost menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 25 iulie 2012, s-a considerat inadmisibil, și fiind de mai multe ori preîntâmpinat de către reprezentantul proprietarei S. Kurtova, E. Sergunin, precum și de executorul judecătoresc M. Romaliischi, despre ilegalitatea aflării în imobilul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața 88,9 m², numărul cadastral 010020610301261, a ignorat, continuând ocuparea încăperii menționate, unde societatea gestionată de către A. Manjara, SRL „Versal” prestează servicii de alimentație publică.

Astfel, lui A. Manjara i-a fost incriminată tulburarea de posesie, adică

ocuparea în întregime a unui imobil aflat în posesia altuia prin **distrugerea și strămutarea semnelor de hotar**, infracțiune prevăzută de art. 193 Cod penal.

Conform doctrinei penale, latura obiectivă a faptei infracționale de tulburare de posesie se exprimă în fapta prejudiciabilă alcătuită din acțiunea principală și din acțiunea sau inacțiunea adiacentă.

Acțiunea principală constă în acțiunea de ocupare, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, astfel, prin ocupare se înțelege a pătrunde în imobil sau pe imobil, cu intenția de a rămîne în el, de a-l poseda.

Acțiunea sau inacțiunea adiacentă, din cadrul infracțiunii de tulburare de posesie cunoaște următoarele modalități alternative: aplicarea violenței; amenințarea cu aplicarea violenței; distrugerea semnelor de hotar; strămutarea semnelor de hotar.

Obiectul material principal îl reprezintă bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoarea materială și cost determinat, fiind bunuri imobile și străine pentru făptuitor (*casa, teren funciar, dependințe etc*), iar obiectul material secundar îl constituie: corpul persoanei (*dacă acțiunea adiacentă se exprimă în aplicarea violenței*); semnele de hotar distruse sau strămutate (*în cazul în care acțiunea adiacentă se desfășoară în modalitatea de distrugere sau strămutare a semnelor de hotar*).

Prin semn de hotar poate servi: o piatră mai mare așezată în acest scop; un lemn înfipt în pământ; un pom sădit anume la limita dintre proprietăți; un șanț, o brazdă adîncă săpată în scop de a constitui un semn de hotar; alte lucruri, semne.

Prin *distrugere* trebuie de înțeles influențarea nemijlocită infracțională asupra bunului, care presupune încetarea existenței fizice a acestuia sau aducerea bunului respectiv într-o asemenea stare, care exclude - în totalitate și definitiv - utilizarea conform destinației sale funcționale.

Prin *strămutarea semnelor de hotar* se înțelege **mutarea acestor semne înăuntrul terenului** asupra căruia se efectuează acțiunea de ocupare, astfel încît o parte din acest **teren** să facă obiectul ocupării.

Sintagma „*semnele de hotar*” reprezintă semnele care delimitează două *terenuri* învecinate.

Raportînd aspectele doctrinei descrise supra la învinuirea înaintată de către procuror, Colegiul penal lărgit conchide, că constatarea instanțelor de fond a circumstanțelor de fapt și de drept în sensul configurat la **pct. 2.** al prezentei decizii, este greșită, ori, probele administrate în speță incontestabil indică la faptul că, obiectul material principal al infracțiunii discutate îl reprezintă *imobilul nelocativ, amplasat pe adresa bd. Ștefan cel Mare, 64, mun. Chișinău, cu suprafața de 88,9 m², numărul cadastral 010020610301261*, care pentru a forma un caracter complex al obiectului material al infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal, urma obligatoriu, dar nu a fost concomitent succedat de obiectul material secundar propriu, fiind greșit reținut - *semnele de hotar distruse sau strămutate*.

Deci, Colegiul penal lărgit conchide că, acțiunea adiacentă **distrugerea și strămutarea semnelor de hotar**, care formează latura obiectivă a infracțiunii de tulburare de posesie, a fost greșit reținută în acțiunile lui A. Manjara de către

instanțele de fond, ori, potrivit învinuirii A. Manjara a ocupat o încăpere nelocativă și nu un teren, pentru care să fie proprie situația semnelor de hotar.

Subsidiar, Colegiul penal lărgit mai găsește relevant de menționat, că nu poate fi aplicat art. 193 Cod penal, dacă ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia se săvârșește fără aplicarea acțiunilor adiacente ce formează latura obiectivă a acestei infracțiuni (aplicarea sau amenințarea cu aplicarea violenței, distrugerea sau strămutarea semnelor de hotar).

În același timp, lipsește o normă penală sau contravențională care să sancționeze ocuparea nelegitimă (ilegală) a altor bunuri imobile decât terenurile, atunci când nu se atestă aplicarea acțiunilor adiacente ce formează latura obiectivă a acestei infracțiuni.

Prin urmare, instanța de recurs reține că, temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, este prezent în speța judecată din punct de vedere al existenței erorii de drept care, cu certitudine, determină necesitatea casării hotărârilor pronunțate în cauza penală privind-l pe A. Manjara, ori, în speță, reieșind din circumstanțele cauzei, este incident temeiul prevăzut de art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, și anume fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, care duce la casarea hotărârilor judecătorești și adoptarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Corneliu Chisilița în numele inculpatului, casează total sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 martie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 septembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Manjara Alexandr Nicolai*, și dispune achitarea lui *Manjara Alexandr Nicolai* de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 octombrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma